

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 416/2019
18.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 1. у вези члана 251. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златана Куртовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К.бр.586/14 од 27.11.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-95/19 од 08.02.2019. године, у седници већа одржаној 18.04.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златана Куртовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К.бр.586/14 од 27.11.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-95/19 од 08.02.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару 22К.бр.586/14 од 27.11.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 1. у вези члана 251. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године која се неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 3 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Изречена му је и мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности тако што му је забрањено вршење позива ...-... у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде и одређено да, уколико окривљени прекрши забрану вршења позива, суд ће опозвати условну осуду и одредити да се утврђена казна затвора изврши. Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе наведено у изреци пресуде, а оштећена ББ упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КЖ1-95/19 од 08.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Новом Пазару 22К.бр.586/14 од 27.11.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Златан Куртовић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1), тачка 2) и тачка 3) у вези члана 441. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде, тако што ће према окривљеном АА одбити оптужбу или исте преиначи само у погледу мере безбедности, тако што ће одбити предлог ОЈТ у Новом Пазару за изрицање мере безбедности-забране обављања позива ... специјалисте од стране окривљеног.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке (члана 488. става 2. ЗКП), на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, а ово из следећих разлога:

Поднетим захтевом бранилац окривљеног АА указује на повреду кривичног закона у погледу оцене постојања кривичног дела, будући да сматра да је изостао чињенични опис кривичног дела из члана 251. став 1. КЗ, јер првостепени суд у побијаној пресуди није навео коју радњу извршења кривичног дела је у конкретном случају окривљени учинио, а које радње су алтернативно прописане, као и да је било нужно поред навођења чињеница и околности које представљају обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим навести и конкретан материјално-правни пропис који је у том случају повређен, с обзиром да је у питању кривично дело са бланкетном диспозицијом, а што упућује на закључак да у конкретном случају нема елемената бића кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажним пресудама.

Врховни касациони суд ове наводе, оцењује као неосноване.

Одредбом члана 251. став 1. КЗ прописано је да лекар који при пружању лекарске помоћи примени очигледно неподобно средство или очигледно неподобан начин лечења или не примени одговарајуће хигијенске мере или уопште очигледно несавесно поступа и тиме проузрокује погоршање здравственог стања неког лица казниће се затвором од 3 месеца до 3 године.

Сходно изнетом, радња извршења основног облика кривичног дела из члана 251. став 1. КЗ постављена је алтернативно и постоји онда када лекар при пружању лекарске помоћи: 1) примени очигледно неподобно средство; 2) примени очигледно неподобан начин лечења; 3) не примени одговарајуће хигијенске мере; 4) или уопште очигледно несавесно поступа.

У изреци побијане првостепене пресуде, окривљени је оглашен кривим, јер је применио очигледно неподобан начин лечења, није применио одговарајуће хигијенске мере и очигледно је несавесно поступао и тиме проузроковао погоршање здравственог стања пацијента, на тај начин што: приликом пријема пацијенткиње истој није узео брис из грлића материце; током операције, после екстрације постељице, а пре ушивања зида материце пацијенткињи није узео брис из материчне шупљине; непосредно пре отпуштања није урадио клинички преглед пацијенткиње, на који начин се могла констатовати осетљивост материце; а када је пацијенткиња примљена на одељење са серозно-гнојном секрецијом, учинио нови пропуст у лечењу пацијенткиње када није узео цервикални и вагинални брис.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву адвоката Златана Куртовића, оцењени су као неосновани, јер су у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом јасно опредељене алтернативне радње као битни елементи кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 1. у вези члана 251. став 1. КЗ.

У изреци пресуде прецизно је описано које радње окривљени није предузео и у којим приликама: приликом пријема - није узео брис из грлића материце; током операције, после екстрације постељице, а пре ушивања зида материце - није узео брис из материчне шупљине; непосредно пре отпуштања - није урадио клинички преглед, када је могао констатовати осетљивост материце и на послетку када је оштећена поново примљена на одељење са серозно-гнојном секрецијом, - није узео цервикални и вагинални брис, из чега произилази да је окривљени применио очигледно неподобан начин лечења, те да није применио одговарајуће хигијенске мере и да је самим тим очигледно несавесно поступао.

Сходно изнетом, а имајући у виду да је радња кривичног дела из члана 251 КЗ алтернативно одређена, све радње које је окривљени пропустио да учини имају карактер несавесног поступања лекара у пружању лекарске помоћи и не придржавању усвојених медицинских правила и уобичајене праксе у лечењу људи. Навођењем радњи које окривљени није предузео у изреци ове пресуде јасно се види у чему се огледају пропусти окривљеног, који је на тај начин проузроковао погоршање здравственог стања оштећене, услед чега је истој здравље тешко нарушено и због чега у конкретном случају, није неопходно цитирање бланкетних норми, нити позивање на исте у изреци пресуде. Из наведених разлога неосновано се поднетим захтевом указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац у захтеву истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) у вези члана 441. став 2. ЗКП, наводећи да је суд побијаним пресудама повредио закон на штету окривљеног, јер је истом изрекао меру безбедности забрана вршења позива делатности и дужности. Напред наведено образлаже на тај начин што наводи да, када је у питању изрицање наведене мере, неопходно је рестреktivно ценити исту са посебним освртом на интересе опште безбедности или постојања оправдане опасности за даље обављање, односно вршење одређеног посла од стране учиниоца предметног кривичног дела.

Врховни касациони суд наведене наводе захтева сматра неоснованим, обзиром да је одредбом члана 85. КЗ, поред осталог прописано да суд може учиниоцу кривичног дела забранити вршење одређеног позива, одређене делатности или свих или неких дужности везаних за располагање, коришћење, управљање или руковање туђом имовином или за чување те имовине, ако се оправдано може сматрати да би његово даље вршење такве делатности било опасно, да суд одређује трајање мере, која не може бити краћа од једне нити дуже од 10 година рачунајући од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору, односно у здравственој установи у којој је извршена мера безбедности не урачунава у време трајања ове мере, а да ако изрекне условну осуду, суд може одредити да ће се та осуда опозвати, ако учинилац прекрши забрану вршења позива, делатности или дужности.

Имајући у виду цитирану законску одредбу члана 85. КЗ, као и да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 1. у вези члана 251. став 1. КЗ, а у склопу врсте и броја пропуста окривљеног као и тежине наступеле последице код оштећене, суд је правилно ценио у редовном кривичном поступку примену мере безбедности из члана 85. КЗ.

У поднетом захтеву бранилац окривљеног истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и наводи да се наведена повреда огледа у погрешној квалификацији кривичног дела из члана 259. КЗ, и да је примењен закон који се није могао применити, јер је окривљени критичном приликом поступао из нехата као облика виности у погледу кривице и у односу на основни облик и у односу на тежу последицу, а које наводе образлаже својом верзијом догађаја и радњи које је окривљени предузео критичном приликом, чиме оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, дајући сопствену правну оцену виности окривљеног, а која је супротна оној утврђеној у правноснажним пресудама.

Како у напред наведеном делу, бранилац окривљеног оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање везано за облик виности окривљеног, а што није законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је у овом делу Врховни касациони суд захтев браниоца одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић